

Relația grădiniță-școală în socializarea copilului preșcolar

Prof. Ion Axenia Simona

Grădinița cu Program prelungit Step by Step Galați

Educația constituie o componentă a existenței socio-umane. *“Educația poate fi concepută ca o întâlnire între individ și societate, iar întreaga viață socială poate fi marcată de acest schimb permanent .”* (P. H. Chombart de Lauwe) . Sarcina educației este aceea de a pregăti omul ca element activ al vieții sociale, ca subiect al relațiilor sociale .

Pregătirea pentru viață a omului de mâine începe din primele luni de existență și primii care sunt chemați să pună bazele educației sale sunt părinții, familia .

În etapa preșcolară, părinții vor observa că întreaga responsabilitate față de reușita în procesul educației copiilor este aceea de a asigura acestora condițiile materiale necesare dezvoltării psihofizice, cât și bazele trainice ale întregii formări, temelie pentru viitoarea personalitate adultă

Socializarea copilului preșcolar depinde în foarte mare măsură și de valorificarea eficientă a relației grădiniță-familie.

✿ Preșcolăritatea este perioada formării inițiale a personalității, perioada apariției primelor relații și atitudini ce constituie un nivel superior de organizare a vieții psihice a copilului. În locul dependenței copilului de impresiile externe, dominării lui de câmpul său perceptiv, în locul instabilității și fluctuației emoționale, în preșcolăritate vom întâlni detașarea, desprinderea copilului de câmpul perceptiv, o mai mare organizare și stabilizare a comportamentelor, fapt posibil datorită modificărilor esențiale care se produc în structura activității psihice. Datorită faptului că la această vârstă activitatea copilului este stimulată nu de motive izolate, care se înlocuiesc unele pe altele sau care se contrazic reciproc, ci de motive corelate, stabile, care se întăresc reciproc se pun bazele formării personalității-ca structură psihică relativ stabilă, invariabilă. Ierarhizarea și stabilizarea motivelor constituie condiția esențială a formării personalității preșcolarului, în lipsa lor, copilul regresând spre comportamentele reactive.

✿ Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este, așa cum spunea Peirot, un ”candidat la maturizare”, deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui.

✿ Copilul trebuie socializat și modelat, iar fundamentarea personalității sale, se realizează, în mare măsură, în interiorul familiei acestuia, care concentrează primul său univers afectiv și social. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită în mod direct, nemijlocit, de copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formare, a copilului. La vârstele mici, adaptarea copilului se realizează prin imitație, acesta raportându-se permanent la persoana adulților. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului.

✿ Grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate. Această instituție îl așază într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său. Aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte care-i stimulează gustul pentru investigație și acțiune, îl provoacă să se exprime și îi propune, incipient, angajarea în relațiile sociale de grup. Adaptându-și metodele la formele particulare ale vieții mentale ale copilului, grădinița încearcă să răspundă specificului activității fiecărei vârste și să identifice mijloacele și activitățile necesare pentru o dezvoltare complexă a forțelor infantile în vederea maturizării lor.

 Educația făcută de primii educatori, părinții, ca și cea a grădiniței se răsfrâng asupra tuturor laturilor personalității copilului, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. De modul cum aceștia colaborează depinde reușita în educație și implicit în socializare a copilului preșcolar. Astfel, aplicând diverse modalități de colaborare cu familia am constatat că:

 Implicarea părinților în programul educativ încă de la început favorizează formarea deprinderilor de parteneriat cu grădinița și implicit cu educatoarea;

 Părinții au nevoie de informații de bază referitoare la copiii lor. Informându-i despre scopul de bază al programului educativ la care participă copiii și implicându-i în luarea deciziilor vor avea în părinți parteneri de nădejde iar ei vor fi mereu la curent cu progresele copilului, dar și cu percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele acestuia, vor primi sugestii din partea educatoarei despre modul cum își pot ajuta copilul acasă.

 Diversele forme de colaborare familia conduc la socializarea și educarea copilului prin armonizarea celor doi factori educativi: ședințele, lectoratele cu părinții în care sunt prezentate principalele aspecte ale activității din grădiniță; propaganda vizuală: afișarea diverselor materiale pe teme de educație, dar și materiale ce arată activitatea copiilor; participarea la lecții deschise și serbări.

 Programele de educație pentru părinți conduc la realizarea unei relații între părinte și copil, acesta fiind condiția dezvoltării armonioase și sănătoase și o modalitate eficientă de prevenire a unor probleme în comportamentul copilului. Mai mult decât atât au o contribuție majoră la socializarea copiilor din grupă întrucât modul în care decurg ședințele cursului determină o apropiere nu numai a copiilor de părinți dar și a copiilor de copii și a părinților între ei.

Concluzia finală fiind aceea că, grădinița nu poate face minuni, iar educația dată în această instituție nu va avea rezultate bune, dacă nu se va sprijini și nu va colabora cu familiile copiilor.